

Sygn. akt **III AUa 2065/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak

del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **C. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o odsetki

na skutek apelacji C. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 maja 2015 r. sygn. akt VII U 1502/14

o d d a l a apelację.

del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Wiesława Stachowiak
------------------------------------	-------------------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił C. P. prawa do odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy.

C. P. w piśmie z dnia 15 stycznia 2014 r. wywiódł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do odsetek od renty za okres od 1 marca 2012r. do 4 grudnia 2013 r., tj. dnia otrzymania wyrównania renty na rachunek w banku.

W odpowiedzi na odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, podtrzymując co do zasady argumentację, zawartą w zaskarżonej decyzji.

Na rozprawie w dniu 24 września 2014 r. odwołujący doprecyzował swoje stanowisko, o tyle, że data początkowa żądania odsetek wynika z faktu, że w jego ocenie od 1 marca 2012 r. został mylnie pozbawiony prawa do świadczenia.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem dnia 19 maja 2015r. oddalił odwołanie.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia:

C. P. w okresie od 25 grudnia 2007 r. do 17 grudnia 2008 r. był uprawniony do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stanu układu krążenia. Następnie odwołujący nieskutecznie ubiegał się o przyznanie prawa do renty (odmowna decyzja ZUS z dnia 16 stycznia 2009 r.).

W dniu 11 grudnia 2009 r. odwołujący ponowił wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 15 kwietnia 2010 r. ZUS przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Odwołujący pobierał rentę nieprzerwanie do 29 lutego 2012r. W dniu 10 lutego 2012 r. C. P. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Odwołujący do wniosku dołączył dokumentację medyczną m.in. z poradni diabetologicznej i kardiologicznej oraz z hospitalizacji w (...) Szpitalu (...) w C. w dniach 05-06.05.2011 r. i 09.01.-14.01.2012 r. z rozpoznaniem obturacyjnego bezdechu śródsewnego ciężkiego stopnia na podstawie badania polisomnograficznego, nie przedkładając przy tym dokumentu tego badania.

Orzeczeniem z dnia 13 marca 2012 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS w dniu 18 kwietnia 2012 r. podtrzymała wcześniejsze orzeczenie. Decyzją z dnia 30 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił C. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, albowiem Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 18 kwietnia 2012 r. stwierdziła, iż nie jest on niezdolny do pracy.

C. P. nie zgodził się z ww. decyzją i wywiódł od niej odwołanie do Sądu Okręgowego w Poznaniu. W toku postępowania o sygn. VII U 836/12 Sąd przeprowadził dowód z opinii zespołu biegłych lekarzy specjalistów z zakresu interny i kardiologii, pulmonologii, diabetologii, ortopedii i neurologii oraz uzupełniająco – medycyny pracy.

Pierwotnie w opiniach wydanych w dniach 20 i 28 sierpnia 2012 r. oraz 13 listopada 2012 r. i 21 stycznia 2013 r. biegli łącznie stwierdzili, iż odwołujący jest zdolny do zatrudnienia z określonymi przeciwwskazaniami, wynikającymi z choroby układu krążenia i cukrzycy. C. P. wniósł zarzuty do opinii biegłych i dołączył wynik badania polisomnograficznego z dnia 5 maja 2011 r., które potwierdziło u badanego obturacyjny zespół bezdechu sennego ciężkiego stopnia. Wynik tego badania wpłynął na zmianę stanowiska biegłego pulmonologa, który w opinii uzupełniającej, wyrażonej ustnie do protokołu rozprawy w dniu 8 kwietnia 2013 r. uznał odwołującego za nadal częściowo niezdolnego do pracy w ciągłości z poprzednim świadczeniem do końca lutego 2015 r.

Biegły z dziedziny medycyny pracy w opinii z dnia 15 maja 2013 r. przychylił się do stanowiska biegłego pulmonologa i stwierdził, że C. P. jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 28 lutego 2015r. z przyczyn pulmonologicznych jako osoba z wykształceniem zawodowym, pracująca fizycznie, w tym na budowach oraz w ochronie obiektów.

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 r., zapadłym w sprawie o sygn. VII U 836/12, Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił decyzję ZUS o/P. z dnia 30 kwietnia 2012 r. i przyznał C. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2012 r. do dnia 28 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu zwrócił akta rentowe C. P. organowi rentowemu w dniu 18 listopada 2013 r. Wyrok z dnia 17 października 2013 r. uprawomocnił się w dniu 23 listopada 2013 r.

W dniu 25 listopada 2013 r. organ rentowy uzyskał od C. P. oświadczenie w przedmiocie rejestracji w powiatowym urzędzie pracy i o wysokości osiągniętego przychodu w okresie od 1 marca 2012 r. do 31 października 2013 r.

Decyzją z dnia 27 listopada 2013 r. ZUS o/P. w wykonując wyrok Sądu Okręgowego, przyznał C. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2012 r. Należność za okres od 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2013 r. w kwocie brutto 27.742,40 zł, po odliczeniu zaliczki na podatek – 2.797 zł i składki na ubezpieczenie zdrowotne –

2.496,82 zł, tj. w kwocie netto 22.448,58 zł organ rentowy przekazał odwołującemu na wskazany rachunek bankowy w dniu 4 grudnia 2013 r.

W dniu 30 grudnia 2013 r. C. P. wniósł o przyznanie odsetek od wyrównania renty za okres od 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2013 r.

Decyzją z dnia 7 stycznia 2014 r. organ rentowy rozpoznał powyższy wniosek odmownie. Przesłanką przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2015 r. z przyczyn pulmonologicznych, był wynik badania polisomnograficznego z dnia 5 maja 2011 r., złożony przez C. P. w dniu 25 marca 2013 r. do akt postępowania przed Sądem Okręgowym w Poznaniu sygn. VII U 836/12. Organy orzecznicze ZUS w dniach 13 marca 2012 r. i 18 kwietnia 2012 r. nie dysponowały wynikiem tego badania, które pełni rolę standardu diagnostycznego w rozpoznawaniu obturacyjnych zaburzeń oddychania; orzekały zatem w oparciu o niepełną dokumentację medyczną C. P..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zebrane w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. dot. C. P. o znaku (...); dokumenty zebrane w toku postępowania sądowego Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. VII U 836/12.

Podstawę rozstrzygnięcia w sprawie stanowi opinia biegłego lekarza sądowego lek. med. M. R. (1) z dnia 19 października 2014 r., na której Sąd oparł się w całości i która została wydana w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz szczegółową analizę dokumentacji lekarskiej C. P., złożoną do akt sprawy przy wniosku o rentę z dnia 10 lutego 2012 r. Biegły z całą stanowczością wskazał, że kluczowy w sprawie uznania odwołującego niezdolnym do pracy w okresie od 1 marca 2012 r., był wynik badania polisomnograficznego, wykonanego w szpitalu w C. w maju 2011 r. na okoliczność stopnia obturacyjnych zaburzeń oddychania.

Brak wyniku tego badania w aktach sprawy na etapie postępowania orzeczniczego w ocenie biegłego spowodował, że organ rentowy nie był w stanie wydać właściwego orzeczenia o stanie

Sąd przywołał treść art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), określający przesłanki do obowiązku uiszczenia przez organ rentowy odsetek od świadczenia nie wypłaconego w terminie.

Natomiast stosownie do art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 1140 ze zm.), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

Przez wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii, koniecznej dla ustalenia uprawnień (braku uprawnień) wnioskodawcy. Biorąc zatem pod uwagę ustalony stan faktyczny (oparty w tym zakresie na wnioskach opinii biegłego pulmonologa lek. med. M. R. (1) z dnia 19 października 2014 r., które Sąd uznał za własne) stwierdzić należy, iż błędne jest stanowisko C. P., zgodnie z którym organ rentowy już na etapie postępowania orzeczniczego, władny był wydać decyzję, przyznającą świadczenie rentowe od 1 marca 2012 r.

Jak bowiem ustalono, C. P. pobierał dotychczas rentę z tytułu niezdolności do pracy głównie z powodu stanu układu krążenia i współistniejącej cukrzycy. Organy orzecznicze ZUS, wydając w dniach 13 marca 2012 r. i 18 kwietnia 2012 r. swoje orzeczenia, nie znalazły podstaw do uznania odwołującego za nadal niezdolnego do pracy z powyższych powodów, jednakże nie dysponowały wystarczającymi danymi do tego, aby stwierdzić, że C. P. po dacie 1 marca 2012 r. jest nadal częściowo okresowo niezdolny do pracy, jednakże z przyczyn pulmonologicznych. Na tą przesłankę wskazali dopiero biegli, powołani przed Sądem Okręgowym w Poznaniu w sprawie VII U 836/12. Biegli ci, a zwłaszcza specjalista pulmonolog, dysponowali od dnia 25 marca 2013 r. (data złożenia do akt) jedynym wynikiem badania polisomnograficznego z dnia 5 maja 2011 r., który nie był znany organom orzeczniczym ZUS, a okazał się kluczowy w sprawie przyznania odwołującemu prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 marca 2012 r., co

szczegółowo wykazał biegły lekarz sądowy pulmonolog lek. med. M. R. (1) w opinii z dnia 19 października 2014 r. W konsekwencji, ZUS w dniu wydania decyzji z dnia 30 kwietnia 2012 r. (zaskarżonej w sprawie VII U 836/12) nie posiadał danych wystarczających do uznania, że odwołujący jest nadal niezdolny do pracy; nie ponosi tym samym winy w nieustaleniu w decyzji z dnia 30 kwietnia 2012 r. prawa do dalszej renty po 1 marca 2012 r. C. P..

Jednocześnie wskazać należy, że po zapadnięciu wyroku z dnia 17 października 2013 r. w sprawie sygn. VII U 836/12, Sąd zwrócił organowi rentowemu akta w dniu 8 listopada 2013 r. a wyrok uprawomocnił się w dniu 23 listopada 2013 r. W dniu 27 listopada 2013 r. organ rentowy wydał decyzję, którą wykonał wyrok Sądu Okręgowego i przyznał odwołującemu rentę z tytułu niezdolności do pracy wraz z wypłatą wyrównania począwszy od 1 marca 2012r. Wyrównanie to wypłacono C. P. w dniu 4 grudnia 2013 r., tym samym organ rentowy nie pozostaje w zwłoce ze spłatą świadczenia w myśl przepisu art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Uwzględniając powyższe, Sąd – na podstawie w/w przepisów i art. 477¹⁴ §1 k.p.c. – oddalił odwołanie C. P..

Od powyższego wyroku apelację wywiódł ubezpieczony zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania cywilnego- art.233§1 k.p.c., które miało wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu wydania decyzji z dnia 30 kwietnia 2012r. nie posiadał danych wystarczających do uznania, że odwołujący jest nadal niezdolny do pracy i nie ponosi on winy w nieustaleniu w powyższej decyzji prawa do dalszej renty po dniu 1 marca 2012, gdy tymczasem z akt postępowania o ustalenie prawa do renty wynika, że w karcie informacyjnej z leczenia szpitalnego z dnia 6 maja 2011r. znalazło się rozpoznanie - obturacyjny bezdech śródśenny ciężkiego stopnia, w zaświadczeniu o stanie zdrowia z dnia 10 lutego 2012r. jako choroba podstawowa uzasadniająca niezdolność do pracy wpisano - obturacyjny bezdech w czasie snu ciężkiego stopnia.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie roszczenia o wypłatę odsetek ustawowych z tytułu zwłoki, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz ich ocenę prawną. Wbrew stanowisku apelacji nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia przepisów prawa procesowego –art.233§1 k.p.c.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie mu świadczenia rentowego.

Zgodnie z art.85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U 2015.121) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis art. 85 ust. 1 u.s.u.s. nakłada na ZUS obowiązek wypłaty odsetek, w przypadku gdy ZUS w obowiązującym go terminie nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił świadczenia.

Odsetki od ZUS nie przysługują osobie ubiegającej się o świadczenia, jeżeli opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności. Użyte w art. 85 ust. 1 zdaniu drugim u.s.u.s. określenie „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności” oznacza, że ZUS nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn

niezależnych od ZUS (wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 191/08). Oznacza to, że obowiązek wypłacenia odsetek istnieje tylko wówczas, gdy ZUS nie dotrzymał terminu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność. Do takich okoliczności zalicza się dokonanie niewłaściwej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie przez lekarza orzecznika lub głównego lekarza orzecznika oddziału, która skutkowałą wydaniem decyzji odmawiającej prawa do prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2013 r., III AUa 295/13), czy też wydanie niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia, w sytuacji gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2013 r., III AUa 425/13).

W myśl art.118 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

Przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, wypłata świadczenia wynikająca z tej decyzji, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

W rozpoznawanej sprawie okolicznością kluczową było ustalenie, kiedy została wyjaśniona ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji oraz czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie wydanie decyzji w terminach zawartych w wymienionym przepisie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które organ ten ponosi odpowiedzialność.

Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie.

Możliwa jest bowiem sytuacja, tak jak miało to miejsce w rozpoznawanej sprawie, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi wskutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia.

Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność.

Mając powyższe względy na uwadze, Sąd I instancji, poza przeprowadzeniem dowodu z akt sądowych sygn. VII U 836/12, przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza sądowego pulmonologa na okoliczność, czy materiał dowodowy, jakim dysponował organ rentowy na dzień 30 kwietnia 2012r. pozwalał na stwierdzenie u ubezpieczonego stanu niezdolności do pracy.

Biegły dr M. R. w opinii z dnia 19.10.2014r. w sposób jednoznaczny wskazał, że w dokumentacji dostępnej organowi rentowemu brak było badania polisomnograficznego, istotnego dla oceny ciężkości obturacyjnego zespołu bezdechu sennego dokumentującego zaawansowanie choroby już w maju 2011r. i zmieniającego w ten sposób orzeczenie odnośnie niezdolności do pracy. W konkluzji opinii biegły stwierdził, że organ rentowy nie był w stanie wydać właściwego orzeczenia o stanie zdrowia odwołującego bez powyższego badania.

Stanowisko biegłego znajduje potwierdzenie w przebiegu postępowania sądowego o przyznanie prawa do dalszego pobierania renty w sprawie o sygn. VII U 836/12, w którym biegli lekarze sądowi (pięciu biegłych) w opiniach

wydanych w sierpniu 2012r. oraz 21 stycznia 2013r. nie stwierdzili, aby rozpoznane schorzenia powodowały u ubezpieczonego niezdolność do pracy. Jednocześnie biegły –specjalista pulmonolog wskazywał na brak istotnego wyniku badania polisomnograficznego, który jest niezbędny do wydania opinii ostatecznej.

Badanie to zostało złożone przez odwołującego dopiero z pismem z dnia 18 marca 2013r., co umożliwiło biegłemu pulmonologowi ustalenie w dniu 8 kwietnia 2013r., że rozpoznanie obturacyjnego zespołu bezdechu sennego w stopniu ciężkim stanowi o częściowej niezdolności do pracy. Przedstawione zaświadczenie potwierdzało, że odwołujący nie może pracować na wysokości, a taką pracę wykonywał będąc z zawodu malarzem budowlanym.

Wobec powyższego nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia art.233§1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów, poprzez pominięcie informacji zawartych w karcie leczenia szpitalnego z dnia 6 maja 2011r. oraz w zaświadczeniu o stanie zdrowia z dnia 10 lutego 2012r., skoro biegły pulmonolog konsekwentnie zwracał uwagę na brak dokumentu w postaci badania polisomnograficznego, które było wiążące dla oceny stanu zdrowia.

Nie sposób nie zauważyć, że od daty badania przez biegłego pulmonologa w sierpniu 2012r. do złożenia wyniku badania w marcu 2013r. minęło ponad pół roku, kiedy odwołujący nie tylko mógł dostarczyć posiadaną dokumentację, ale także uzupełnić ją o aktualne wyniki badań, które są niezbędne do prawidłowego rozpoznania wniosku o dalszą wypłatę świadczenia. Ocena apelującego, że dokumentacja medyczna złożona wraz z wnioskiem o dalsze świadczenie była wystarczająca do stwierdzenia niezdolności do pracy pozostaje w sprzeczności zarówno z postępowaniem sądowym w sprawie VII U 836/12, ale także ze stanowiskiem biegłego pulmonologa zawartym w opinii z dnia 19 października 2014r. i stanowi subiektywną ocenę skarżącego.

Z tych też powodów należy uznać, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Ustalenie praw do renty nastąpiło wyrokiem w dniu 17 października 2013r, który uprawomocnił się 23 listopada 2013r., a wypłata została dokonana w dniu 4 grudnia 2013r. Mając na uwadze, że termin płatności świadczenia przypada na 25-ty dzień każdego miesiąca, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wypłata świadczenia nie nastąpiła z przekroczeniem ustawowego terminu od wyjaśnienia ostatniej spornej okoliczności.

Z tych powodów uznając apelację za niezasadną Sąd Apelacyjny orzekł na zasadzie art.385 k.p.c jak w sentencji wyroku.

del. SSO Małgorzata Aleksandrowicz	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Wiesława Stachowiak
------------------------------------	-------------------------------	-------------------------